

**ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสต่อผลสัมฤทธิ์
และทักษะปฏิบัติทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 5**

**THE EFFECT OF LEARNING MANAGEMENT USING DAVIE'S PERFORMANCE
SKILL ON INSTRUCTIONAL MODEL AND CLASSICAL DANCE
ACHIEVEMENT OF GRADE 5 STUDENTS**

อรพรรณ คงปัญญา¹

Orapan Kongpanya¹

¹โรงเรียนบ้านแบง จังหวัดหนองคาย

¹ Ban Bang School, Nong Khai Province

Corresponding Author's Email: auioay6139@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยในครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียน ระหว่างก่อนเรียนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส 2) เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทยของนักเรียน หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส กับเกณฑ์ร้อยละ 75 3) ศึกษาทักษะปฏิบัติของนักเรียน หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส และ 4) ศึกษาความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านแบง ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 21 คน ได้จากการสุ่มแบบแบ่งกลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย 1) แผนการจัดการเรียนรู้ 2)แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน มีค่าความยาก ระหว่าง 0.30 – 0.77 และมีค่าระหว่าง 0.28 – 0.60 ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.83 3)แบบประเมินทักษะปฏิบัติ 4) แบบสอบถามความพึงพอใจ สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าทีแบบไม่อิสระ และ การทดสอบค่าทีแบบแบ่งกลุ่ม

ผลการวิจัยพบว่า 1. นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2.นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย หลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 3.นักเรียนที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีทักษะการฝึกปฏิบัติ วิชานาฏศิลป์ไทย ร้อยละ 79.47 4.นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสอยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ : การสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส, ทักษะปฏิบัติ,ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

Abstract

The objectives of this research were: 1) to compare classical dance achievement of students between before and after learning management using Davie's instructional model 2) to compare classical dance achievement of students after learning management using Davie's instructional model to standard 75% 3) study performance skill of students after learning management using Davie's instructional model to standard 75% 4) to study the satisfaction towards on learning management using Davie's instructional model. The sample group of grade 5 students at Ban Bang School, semester 1, academic year 2025, 21 students, by cluster random sampling. The research instruments were 1) lesson plans 2) the achievement test had difficulty values between 0.30 - 0.77, discrimination values between 0.28 - 0.60, reliability value was 0.83 3) the practice skill assessment 4) the satisfaction questionnaire. The statistics for data analysis comprised; mean standard deviation, percentage dependent t-test and One Sample t-test

The results of this research found that; 1. The students studied with learning management using Davie's instructional model after learning was significantly higher than before at the .05 levels. 2. The students studied with learning management using Davie's instructional model after learning was significantly higher than 75% at the .05 levels. 3. The study performance skill of grade 5 students with learning management using Davie's instructional model above the 79.47% 4. The satisfaction with the learning management using Davie's instructional model of grade 5 students overall was at a high level.

Keywords: Davie's instructional model, performance skill, achievement

บทนำ

นาฏศิลป์ไทยถือเป็นศิลปะและวัฒนธรรมไทยอย่างหนึ่งอันแสดงถึงความเป็นชาติไทย ผู้วิจัยตระหนักถึงความสำคัญที่ต้องช่วยกันอนุรักษ์สืบสานให้คงอยู่ จึงถือเป็นหน้าที่อย่างหนึ่ง ที่ต้องสนับสนุนและส่งเสริมเพื่อสืบสานศิลปะและวัฒนธรรมไทย สอดคล้องกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษา พุทธศักราช 2551 กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระสำคัญ 3 สาระ ได้แก่ สาระที่ 1 ทักษะศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบศิลป์ ทักษะธาตุ สร้างและนำเสนอผลงานทางทัศนศิลป์จากจินตนาการ โดยสามารถใช้อุปกรณ์ที่เหมาะสม รวมทั้งสามารถใช้เทคนิค วิธีการของศิลปินในการสร้างงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์คุณค่างานทัศนศิลป์ ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนศิลป์ ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรมเห็นคุณค่างานศิลปะที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล ชื่นชม ประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน สาระที่ 2 ดนตรี มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบดนตรี แสดงออกทางดนตรีอย่าง

สร้างสรรค์วิเคราะห์วิพากษ์วิจารณ์คุณค่าดนตรี ถ่ายทอดความรู้สึก ทางดนตรีอย่างอิสระ ชื่นชมประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรี ประวัติศาสตร์ และวัฒนธรรม เห็นคุณค่าดนตรี ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย และสากล ร้องเพลง และเล่นดนตรีในรูปแบบต่างๆ แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเสียงดนตรี แสดงความรู้สึกที่มีต่อดนตรีในเชิงสุนทรีย์ เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างดนตรีกับประเพณีวัฒนธรรม และเหตุการณ์ในประวัติศาสตร์ และ สารที่ 3 นาฏศิลป์ มีความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบนาฏศิลป์ แสดงออกทางนาฏศิลป์อย่างสร้างสรรค์ใช้ศัพท์เบื้องต้นทางนาฏศิลป์ วิเคราะห์วิพากษ์ วิวิจารณ์คุณค่านาฏศิลป์ ถ่ายทอดความรู้สึก ความคิดอย่างอิสระ สร้างสรรค์การเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ ประยุกต์ใช้นาฏศิลป์ในชีวิตประจำวัน เข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างนาฏศิลป์กับประวัติศาสตร์ วัฒนธรรม เห็นคุณค่าของนาฏศิลป์ที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรม ภูมิปัญญาท้องถิ่น ภูมิปัญญาไทย สากล (กระทรวงศึกษาธิการ 2553)

จากรายงานผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านแบง สังกัดสำนักงานเขตการศึกษาประถมศึกษาหนองคาย เขต 2 พบว่า มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ในปีการศึกษา 2566 และปีการศึกษา 2567 ที่ผ่านมา คิดเป็นร้อยละ 70.16 และร้อยละ 71.22 ตามลำดับ ซึ่งยังไม่ถึงเกณฑ์ร้อยละ 75 ต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยของโรงเรียนที่ตั้งไว้ เนื่องจาก นักเรียนส่วนใหญ่ไม่ค่อยมีพื้นฐานเกี่ยวกับนาฏศิลป์ ไม่ค่อยกล้าแสดงออกรู้สึกเขินอายเมื่อจะต้องได้ลงมือปฏิบัติทำให้นักเรียนไม่อยากจะเรียนรู้ในวิชานาฏศิลป์และนักเรียนส่วนใหญ่ไม่ทราบว่าในพื้นที่จังหวัดของตนมีการแสดงประจำท้องถิ่นอะไรบ้าง และทักษะในการปฏิบัติในวิชานาฏศิลป์ไทยมีความยากและซับซ้อน โดยเฉพาะในเรื่อง การฝึกหรือการปฏิบัติเครื่องดนตรีต่าง ๆ นักเรียนไม่สามารถรู้หลักการปฏิบัติ วิธีการปฏิบัติ และฝึกจนมีความคล่อง ดังนั้นผู้สอนจึงต้องเป็นผู้ชี้แนะและโน้มน้าวนักเรียนให้มีความสนใจพร้อมที่จะเรียนรู้ นำรูปแบบการสอนที่น่าสนใจมาใช้ในการเรียนการสอน เพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกันและเกิดประสบการณ์ร่วมกันในรายวิชาทั้งผู้สอน

รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส (Davies, 1971) เป็นวิธีหนึ่งที่สามารถจัดกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อพัฒนาทักษะปฏิบัติ ได้อย่างเหมาะสม ช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จได้ดีและรวดเร็วขึ้น ผ่านกระบวนการเรียนรู้ 5 ขั้นตอน ขั้นตอนที่ 1 ขั้นสาธิตทักษะหรือการกระทำ คือ ผู้สอนสาธิตทักษะให้ผู้เรียนดูทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ เพื่อให้ผู้เรียนได้เห็นทักษะหรือการกระทำที่ต้องการให้ผู้เรียนทำได้ในภาพรวม ขั้นตอนที่ 2 ขั้นสาธิตและให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้สอนแบ่งทักษะปฏิบัติ ทั้งหมดให้เป็นทักษะย่อยๆ และผู้สอนสาธิตส่วนย่อยแต่ละส่วนให้ผู้เรียนสังเกตและทำตามไปทีละส่วนอย่างช้าๆ ขั้นตอนที่ 3 ขั้นผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อย คือ ผู้สอนให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติทักษะย่อยโดยที่ผู้สอนไม่มีการสาธิตหรือการแสดงแบบอย่างให้ดู ขั้นตอนที่ 4 ขั้นให้เทคนิควิธีการ คือ ผู้สอนสังเกตและแนะนำเทคนิควิธีการที่จะช่วยให้ผู้ปฏิบัติทักษะได้ดีขึ้น ขั้นตอนที่ 5 ขั้นให้ผู้เรียนเชื่อมโยงทักษะย่อยๆ เป็นทักษะที่สมบูรณ์ คือ เมื่อผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะแต่ละส่วนได้แล้ว ผู้สอนให้ผู้เรียนปฏิบัติทักษะย่อยๆ ต่อเนื่องกันตั้งแต่ต้นจนจบ และฝึกปฏิบัติหลายๆ ครั้ง จนผู้เรียนสามารถปฏิบัติทักษะที่สมบูรณ์ได้อย่างชำนาญ (ทิศนา ขัมมณี, 2553)

สอดคล้องกับงานวิจัยของวรายุทธ มะปะทัง (2563) ได้ทำการศึกษาการพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า 1) ประสิทธิภาพของแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของ เดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้นมีประสิทธิภาพ (87.08/82.58) ซึ่งมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (80/80) 2) ดัชนีประสิทธิผลการจัดกิจกรรม การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ มีค่าเท่ากับ 0.7191 3) นักเรียนมีทักษะปฏิบัติหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมอยู่ในร้อยละ 84.04

จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยสนใจศึกษา ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสต่อทักษะปฏิบัติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทย ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 นำผลการวิจัยไปใช้ในการพัฒนาทักษะปฏิบัติ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ ช่วยส่งเสริมการแบ่งปัน พึ่งพาอาศัยกัน เรียนรู้การอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข พัฒนาอารมณ์สังคม และรักษานาฏศิลป์ไทยเป็นศิลปวัฒนธรรมประจำชาติสืบต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
2. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสกับเกณฑ์ร้อยละ 75
3. เพื่อศึกษาทักษะปฏิบัติวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส
4. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

สมมุติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สูงกว่าก่อนเรียน
2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 กลุ่มเครือข่ายวังหลวงหนองหลวงสังกัดสำนักงานเขตการศึกษาประถมศึกษาหนองคายเขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 12 ห้องเรียน จำนวน 324 คน

1.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านแบง สังกัดสำนักงานเขตการศึกษาประถมศึกษาหนองคายเขต 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 1 ห้องเรียน รวมทั้งหมด 21 คน จากวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบกลุ่ม (Cluster Random Sampling) โดยใช้ห้องเรียนเป็นหน่วยสุ่ม

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วย ได้แก่

2.1 แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เรื่อง รำวงมาตรฐาน

2.2 แบบประเมินทักษะปฏิบัติ เป็นแบบรูบรีคสกออร์ โดยเกณฑ์การให้คะแนนตัดสินคุณภาพ 3 ระดับ

2.3 แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบปรนัยชนิดเลือกตอบ 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ มีค่าความยากง่าย ระหว่าง 0.30 – 0.77 และมีค่าระหว่าง 0.28 – 0.60 เชื่อมั่นทั้งฉบับโดยใช้วิธีของ Kuder-Richardson จากสูตร KR-20 พบว่า มีค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบ เท่ากับ 0.83

2.4 แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ ค่า IOC ซึ่งพบว่า มีค่า IOC รายข้อระหว่าง 0.67 – 1.00

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการจัดการเรียนรู้ด้วยตนเองตามขั้นตอน ดังนี้

3.1 ผู้วิจัยชี้แจงจุดประสงค์การเรียนรู้ การจัดกิจกรรมการเรียนรู้ การวัดและประเมินผลของการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

3.2 ทดสอบก่อนเรียน (Pre-Test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 30 ข้อ ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมงดำเนินการจัดการเรียนรู้ตามการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

3.3 ทดสอบหลังเรียน (Post-Test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ ใช้เวลาทดสอบ 1 ชั่วโมงและให้นักเรียนปฏิบัติรำวงมาตรฐาน วัดจากแบบประเมินทักษะปฏิบัติ

3.4 สอบถามความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยใช้แบบสอบถามความพึงพอใจที่สร้างขึ้น นำข้อมูลที่ได้ทั้งหมดมาวิเคราะห์ผลทางสถิติต่อไป

4.การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามขั้นตอน ดังนี้

1. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน โดยใช้ t-test แบบไม่อิสระ (t-test for Dependent Samples)
2. วิเคราะห์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังเรียนกับเกณฑ์ร้อยละ 75 โดยใช้ One Sample t – test
3. วิเคราะห์ประเมินทักษะปฏิบัติ โดยการนำคะแนนที่ได้จากแบบประเมินมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยแล้วนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดไว้
4. วิเคราะห์ความพึงพอใจของนักเรียนที่มีต่อการใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการหาค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.)

สรุปผลการวิจัย

การวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทยและทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 สรุปผลการวิจัย ดังนี้

ตารางที่ 1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ระหว่างก่อนและหลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส

การทดสอบ	n	คะแนนเต็ม	$\bar{X}$	S.D.	t	p
ก่อนเรียน	21	30	13.38	2.22	21.280*	0.000
หลังเรียน	21	30	24.81	1.20		

*p ≤ .05

จากตารางที่ 1 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ก่อนเรียน มีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 13.38 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.22 และหลังเรียนมีค่าเฉลี่ย เท่ากับ 24.81 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.20 จากการทดสอบค่าที่ เท่ากับ 21.280 โดยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5
หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส กับเกณฑ์ร้อยละ 75

คะแนน	n	$\bar{X}$	S.D.	ร้อยละ	t	P-value
คะแนนตามเกณฑ์	21	22.50	-	75.00	8.753*	.000
คะแนนหลังเรียน	21	24.81	1.20	82.70		

*p ≤ .05

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 หลังการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสมีค่าเฉลี่ยเท่ากับ 24.81 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 1.20 การทดสอบได้ค่าที่ เท่ากับ 8.753 โดยคะแนนหลังเรียนคิดเป็นร้อยละ 82.70 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีคะแนนทักษะการฝึกปฏิบัติวิชานาฏศิลป์ ร้อยละ 79.47

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยภาพรวม อยู่ในระดับมาก

อภิปรายผล

การวิจัย เรื่อง ผลการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ไทยและทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 อภิปรายผล ดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และหลังเรียนสูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 75 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ เนื่องจากผู้วิจัยศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรและเนื้อหา ศึกษาแนวทางการวัดและประเมินผลการเรียนรู้ ตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 วิธีการสร้างเครื่องมือต่างๆและผ่านผู้เชี่ยวชาญก่อนจัดกิจกรรมและศึกษาหลักจัดการใช้รูปแบบสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยวิธีการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสเป็นวิธีการเรียนรู้ที่เน้นทักษะให้ผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ทำให้นักเรียนเกิดองค์ความรู้ เกิดทักษะที่เกิดจากการลงมือทำ เพื่อให้ผู้เรียนได้ฝึก ปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองได้ผ่านกระบวนการจัดการเรียนการสอนตามหลักการของเดวิส เรียนรู้จากการปฏิบัติเชื่อมโยงสู่กระบวนการคิดสร้างสรรค์ และเน้นความรู้ประสบการณ์เดิมของผู้เรียนนำมาประยุกต์สู่ประสบการณ์ใหม่ วิธีการจัดการเรียนรู้ที่เน้นกระบวนการแก้ปัญหาและพัฒนาทักษะ การเรียนรู้เชิงประสบการณ์เป็นการเรียนรู้ที่เกิดขึ้นซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของนฤเบศน์ ระดาเขต (2565) ได้ทำการศึกษาการพัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์ที่บ้าน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะ ปฏิบัติของเดวิส

ร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 พบว่า การเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์ พื้นบ้าน โดยใช้รูปแบบการ เรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน คิดเป็นร้อยละ 74.11 สูงกว่าเกณฑ์ร้อยละ 70 อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ ระดับ .05

2. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการ สอนทักษะปฏิบัติของเดวิส อยู่ในระดับร้อยละ 79.47 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องจาก แผนการ จัดการเรียนรู้ที่พัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ ตามแนวคิดของเดวิส ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ สร้างถูกต้องตามหลักการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยนำรูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส โดย จัดกิจกรรมการ เรียนการสอนตามขั้นตอนของ รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส สอดคล้องกับ งานวิจัยของวรายุทธ มะปะทั้ง (2563) ได้ทำการศึกษาการพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตาม แนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 พบว่า ดัชนีประสิทธิผลการจัด กิจกรรม การเรียนรู้ทักษะปฏิบัติตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ มีค่าเท่ากับ 0.7191 และ นักเรียนมีทักษะปฏิบัติหลังเรียนด้วยกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐาน นาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โดยรวมอยู่ในร้อยละ 84.04

3. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีความพึงพอใจต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิส โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้เนื่องจาก การจัดกระบวนการเรียนรู้ โดยใช้ แผนการจัดการเรียนรู้ที่พัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน ตามแนวคิด ของเดวิส เป็นการ จัด กระบวนการเรียนรู้ที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกท้าทายในการเรียน นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ทักษะจากง่ายไปหายาก สามารถเชื่อมโยงทักษะย่อยๆเป็นทักษะที่สมบูรณ์และชำนาญได้ด้วยตนเอง มี ทักษะทางนาฏศิลป์เพิ่มมากขึ้น ได้พัฒนาตนเองตามศักยภาพ และได้แสดงออกอย่างเป็นธรรมชาติตาม ศักยภาพของผู้เรียนใน สถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศศิณา นิยมสุข (2565) ได้ศึกษา การพัฒนา กิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิสร่วมกับแอปพลิเคชัน TikTok สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 พบว่า นักเรียนมี ความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่องรำวงมาตรฐาน ตามแนวคิดของเดวิส ร่วมกับ แอปพลิเคชัน TikTok อยู่ในระดับมากที่สุด

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผลการวิจัย พบว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ส่งผลต่อ ทักษะปฏิบัติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏศิลป์สูงขึ้น ดังนั้น ควรส่งเสริมการใช้รูปแบบการสอน ทักษะปฏิบัติของเดวิส ในรายวิชาที่มีการฝึกปฏิบัติหรือเนื้อหาที่ใกล้เคียงกันเพื่อช่วยปูพื้นฐานด้านทักษะ ทางนาฏศิลป์ ก่อนที่จะเรียนเรื่องอื่นๆต่อไป

1.2 การนำการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิสไปใช้ ควรคำนึงถึงความเหมาะสมใน องค์ประกอบการสอนด้วย เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ว่าทางสถานศึกษานั้น ๆ มีความพร้อม หรือไม่และผู้สอนต้องนำรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดของเดวิสมาใช้ในแต่ละเพลง ควรแบ่งขั้นตอนให้ดี เพื่อไม่ให้เกินระยะเวลาและสามารถสอนได้ตามเวลาที่กำหนด

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรศึกษาและพัฒนาการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วมกับเทคนิควิธีการสอนรูปแบบอื่นๆ เช่น ทักษะปฏิบัติแฮร์โรว์ ซิมพ์สัน STAD TAI เป็นต้น เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุง

2.2 ควรทำการศึกษาวิจัยเปรียบเทียบการจัดการเรียนรู้โดยใช้รูปแบบการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส กับวิธีสอนแบบอื่นๆ เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการจัดการเรียนรู้ให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นต่อไป

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.
- ทิตินา แคมมณี. (2553). *ศาสตร์การสอน : องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นฤเบศน์ ระดาเขต. (2565). *การพัฒนาทักษะปฏิบัติการแสดงนาฏศิลป์พื้นบ้าน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะ ปฏิบัติของเดวิสร่วมกับมัลติมีเดีย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4*. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.
- ศศิณา นิยมสุข. (2565). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัตินาฏศิลป์ เรื่อง รำวงมาตรฐาน โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของเดวิส ร่วม กับแอปพลิเคชัน Tiktok สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. วิทยานิพนธ์ศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- วรายุทธ มะปะทัง. (2563). *การพัฒนากิจกรรมการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดของเดวิส เรื่องพื้นฐานนาฏศิลป์ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5*. วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- Davies, I.K. (1971). *The Management of Learning*, London : McGraw - Hill.